

Arrest

nr. 99 553 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt bevonden, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NIJS, die *loco* advocaat E. TURAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing wordt genomen op 12 december 2012 en luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2011 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2001 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands zou spreken, werkbereid is, zicht heeft op een tewerkstelling en ter staving een arbeidsovereenkomst d.d. 26.04.2011 bij de werkgever [S.] voorlegt, als volwaardige burger wil meedraaien in de maatschappij, bereid zou zijn om belastingen te betalen, een uitgebreide vriendenkring zou hebben opgebouwd en enkele getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 12.03.2001, die op 03.07.2001 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 14.05.2001 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 3,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen omdat hij niet over geldige reisdocumenten zou beschikken. Hij toont echter op geen enkele wijze aan dat hij geen geldige reisdocumenten zou kunnen verkrijgen via de Turkse ambassade in België, gevestigd in de Kunstlaan 36-38 te 1040 Etterbeek. Dit element kan derhalve niet als een buitengewone omstandigheid aanzien worden.

Wat betreft de vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Voorts haalt verzoeker aan dat hij reeds meer dan tien jaar in België verblijft, dat hij na zijn afgewezen asielaanvraag toch in België bleef, doch door geen enkele instantie verzocht werd om België effectief te verlaten. De duur van het verblijf kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden omdat deze louter het gevolg is van de persoonlijke keuze van verzoeker om hier illegaal te verblijven. Betrokkene werd wel degelijk gevraagd België te verlaten bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op datum van 14.05.2001, hem diezelfde dag betekend. Na afsluiten van de asielprocedure door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 03.07.2005 werd betrokkene nog een termijn van vijf dagen toegestaan om België te verlaten. Deze beslissing werd betrokkene betekend op 05.07.2001. Hij was dus wel degelijk op de hoogte van het feit dat hij België diende te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België

verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.
[...].”

1.2. Aan verzoeker wordt op dezelfde datum een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het middel wordt uiteengezet als volgt :

“Doordat de bestreden beslissing het verzoek door verzoeker ingediend in toepassing van artikel 9 bis onontvankelijk wordt verklaard om volgende redenen:

De aangehaalde elementen zouden geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl de onontvankelijkheid niet inhoudelijk wordt gemotiveerd. De bestreden beslissing oordeelt dat het onontvankelijk is doch motiveert de onontvankelijkheid door te antwoorden op de inhoudelijke argumenten die handelen over de gegrondheid van de zaak.

Als reden waarom het verzoek tot regularisatie werd ingediend in België in plaats van in het herkomstland werd het volgende opgegeven:

"Om een visum in zijn herkomstland aan te vragen dient hij terug te keren. Aangezien verzoeker niet meer in het bezit is van een geldig paspoort en dit nodig is om te reizen is het administratief onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar het land waar hij tot verblijf is toegelaten om de machtiging aan te vragen.

Om zijn identiteit te bewijzen brengt hij een nationaal identiteitskaart bij, evenwel kan hij met deze document niet naar zijn herkomstland terugkeren.

Daarnaast is hij reeds meer dan 10 jaar geleden naar België gekomen, doch verblijft thans zonder verblijfsvergunning. Na 10 jaar zou het kennelijk onredelijk zijn om te vorderen dat het verzoekschrift vanuit zijn herkomstland dient ingediend te worden."

Verzoeker heeft vervolgens de omstandigheden uiteengezet waarom hij geregulariseerd dient te worden. Dit betreft derhalve een argumentatie ten gronde.

Opvallend is dat de bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is daar de volgende redenen geen buitengewone omstandigheid zou vormen:

- *Sedert 2001 geïntegreerd;*
- *De Nederlandse taal te spreken;*
- *Werkbereid te zijn en een arbeidsovereenkomst voor te leggen;*
- *Als volwaardige burger te willen meedraaien in de maatschappij;*
- *Bereid zijn belastingen te willen betalen;*
- *Een uitgebreide vriendenkring te hebben opgebouwd;*
- *Nooit een inbreuk te hebben begaan tegen de openbare orde;*

Deze beargumentering gaat over de grond van de zaak en staat volledig los van de ontvankelijkheidsvraag! De overheid komt hier kennelijk tekort aan de motiveringsplicht daar er inhoudelijk geen argumentatie wordt gegeven waarom het verzoek onontvankelijk zou zijn. Hen tracht de ontvankelijkheidsvraag te beantwoorden door in te gaan op de argumentatie ten gronde.

Voor de ontvankelijkheidsvraag is een discretionaire bevoegdheid van de overheid. Daar het een niet duidelijk afgebakend wetgeving is en de vraag individueel dient gesteld en beantwoord te worden, dient de overheid hierbij zeer zorgvuldig te werk te gaan en de uiteindelijk genomen beslissing duidelijk te motiveren. In casu is dit niet gebeurd.

In de bestreden beslissing geeft men vervolgens een standaardargumentatie weer:

"Betrokkene beweert dat hij de aanvraag niet van de reguliere weg kan indienen omdat hij niet over geldige reisdocumenten zou beschikken. Hij toont echter op geen enkele wijze aan dat hij geen geldige reisdocumenten zou kunnen verkrijgen via de Turkse ambassade in België\ gevestigd in de Kunstlaan 36-38 te 1040 Etterbeek. Dit element kan derhalve niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden. "

Verzoeker is al te goed op de hoogte van de ligging van de Turkse ambassade in België. Het is echter niet zo evident om een nieuw paspoort aan te vragen:

- Een praktisch bezwaar is het feit dat de aanvraag van een nieuwe paspoort gepaard gaat met allerlei registraties en regularisatie door betaling van grote geldsommen. Een nieuwe paspoort aanvragen kost redelijk duur daar per jaar verlenging sedert de vervaldag een aanzienlijke geldsom wordt gevraagd. Zelfs inden verzoeker een verlenging van zijn paspoort zou bekomen, dient hij bijkomend vervoer heen en een verblijfplaats te regelen. Hij woont immers sedert 2001 in België en heeft ruim 12 jaar geen banden meer met onderdanen in Turkije.

Een verblijf van 12 jaar in België, om welke reden dan ook en al dan niet illegaal, is een bijzonder reden op zich om een toe te staan dat een regularisatieaanvraag in België wordt ingediend in plaats van het herkomstland.

- Ten tweede speelt de Koerdische-Turkse problematiek nog steeds een grote rol, reden waarom verzoeker het land is ontvlucht.

- Daarnaast bestaat er in Turkije nog steeds een legerplicht. Bij terugkeer naar het herkomstland zal verzoeker derhalve niet eens de kans krijgen om een regularisatieaanvraag te doen op de ambassade, laat staan nadien naar België terugkeren. Het risico is immers reëel dat hij eerst een gevangenisstraf zal moeten uitzitten wegen vaderlandverraad, waarna hij vooralsnog zijn legerdienst zal moeten uitoefenen waartegen verzoeker een moreel bezwaar heeft.

Vaderlandverraad daar het zich onttrekken van de legerdienst een strafbaar feit is. Moreel bezwaar daar men in de legerdienst effectief wordt ingezet voor 'bestrijding' van Koerden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het

buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.4.1. Verzoeker doet in eerste instantie gelden dat de onontvankelijkheid inhoudelijk niet behoorlijk werd gemotiveerd en dat men de ontvankelijkheidsvraag tracht te beantwoorden door in te gaan op de argumentatie ten gronde.

2.4.2. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing inderdaad wordt verwezen naar de elementen die betrekking hebben op de integratie van verzoeker, waarna wordt vastgesteld dat deze niet volstaan om te verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend in België. Aangezien verzoeker zelf -terecht- van oordeel is dat dit elementen zijn die moeten worden betrokken bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, terwijl thans de ontvankelijkheid ervan aan de orde is, kan het standpunt van de verwerende partij dienaangaande bezwaarlijk als kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

2.5.1. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat ook werd ingegaan op de elementen van de aanvraag waarmee verzoeker de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft trachten aan te tonen. Meer bepaald wordt ingegaan op verzoekers argument dat hij niet over geldige reisdocumenten zou beschikken.

2.5.2. Verzoeker betoogt dat het motief dienaangaande een standaardargumentatie is en stelt, tegenover het oordeel van de verwerende partij dat hij op geen enkele wijze aantoonde dat hij geen geldige reisdocumenten zou kunnen verkrijgen via de Turkse ambassade in België, zodat zijn bewering dat hij niet over geldige reisdocumenten zou beschikken niet kan worden aanzien als buitengewone omstandigheden, dat het niet zo evident is om een nieuw paspoort aan te vragen. Hij stelt dat de aanvraag van een nieuw paspoort duur is en dat een terugkeer bijkomende vervoerskosten met zich meebrengt en de kosten voor een verblijfplaats. Verder verwijst hij dat hij het land is ontvlucht omwille

van het Turks-Koerdische conflict, problematiek die nog steeds bestaat, en verwijst hij naar het feit dat hij niet de kans zal krijgen, bij terugkeer om een aanvraag in te dienen omdat hij zijn legerdienst niet heeft volbracht en hij om die reden een gevangenisstraf zal krijgen waarna hij alsnog zijn legerdienst zal moeten doen.

2.5.3. Verzoeker betwist niet dat hij niet heeft aangetoond dat hij geen geldige reisdocumenten zou kunnen krijgen bij de Turkse ambassade. In die optiek toont hij geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld louter op grond dat hij niet zou beschikken over geldige reisdocumenten niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

2.5.4. Het argument dat een terugkeer, en de daarvoor voorziene aanvraag van een paspoort bijkomende kosten met zich brengt, ook op het vlak van vervoer en verblijf, werd niet in de aanvraag opgenomen ter staving van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)), zodat deze bijkomende argumentatie niet dienstig kan worden aangebracht door verzoeker.

2.5.5. In de mate dat verzoeker verwijst naar het Turks-Koerdische conflict, dient erop te worden gewezen dat hij niet betwist dat hij de elementen die verband houden met de vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor had gebracht en die niet werd weerhouden door de bevoegde instanties. De verwerende partij kon dan ook genoegzaam oordelen dat dienaangaande geen andere beoordeling is gewettigd dan deze van de voormelde instanties. De verwijzing naar het niet volbrengen van zijn legerdienst en de straf die hem zou te wachten staan werd niet geëxpliciteerd in de aanvraag van verzoeker, zodat dienaangaande kan worden verwezen naar wat hiervoor, onder punt 2.5.4. werd gesteld.

2.5.6. Waar verzoeker ten slotte verwijst naar zijn verblijf gedurende twaalf jaar in België, om welke reden dan ook en al dan niet illegaal, als bijzondere reden op zich om toe te staan dat de aanvraag in België wordt ingediend, oordeelde de verwerende partij dat de verblijfsduur het gevolg is van de keuze van verzoeker om illegaal in België te verblijven, dat hij op de hoogte was van het feit dat hij het land diende te verlaten en daartoe zelf de nodige stappen diende te ondernemen. Verzoeker toont door het louter benadrukken van de duur van zijn verblijf in België andermaal niet aan dat hierover kennelijk onredelijk werd geoordeeld in de bestreden beslissing.

2.6. De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker ongemoeid gelaten.

2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende genoegzaam kon oordelen dat de in de aanvraag vermelde gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf derhalve onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS